

Ніч для цього просто ідеальна. Безхмарна і майже безмісячна. Хоча з ясним небом приходить холод. По радіо сказали, що сьогодні вночі можуть бути заморозки. Але він уже робив це раніше і готовий до холоду. Лямка рюкзака впивається в плече, він піднімає її трохи вище і крокує далі. Незважаючи на темряву, його хода тверда й рішуча: він знає, куди йде, бо кілька днів тому провів повне обстеження місцевості. І все ж уночі особливо не розженешся, а з повним комплектом знаряддя і поготів. Але він це врахував. Та й у будь-якому разі в цій грі головне — це терпіння. Відповідний час, відповідне місце, відповідні умови.

Стежка тепер в'ється через ліс, і він відчуває, як земля пружинить, немов матрац, під його ногами; численні шари опалого листя перетворилися на губку. Невидимі в заростях над головою, перегукуються сови, у підліску шарудять дрібні звірятка. Але гучніший за будь-який із цих звуків — стукіт його серця. Вийшовши нарешті з лісу, він зупиняється на гребені пагорба і глибоко вдихає холодне вогке повітря, доправлене запахом деревного диму з будинку, що стоїть унизу, в долині. На багато миль навкруги нема більше нічого. Єдина ознака людської присутності — це розсип вогнів на далеких пагорбах, немов відображення сузір'їв. Тут, на відкритій місцевості, панує абсолютна тиша. Ні подиху вітерця... лише подих землі.

Він на мить окидає зором небо, скидає з плечей рюкзак, сідає з ним поруч і вмикає ліхтар. Потім витягає триногу і прилад нічного бачення, і, відчуваючи, як зростає збудження, починає їх з'єднувати.

Адам Фоулі
21 жовтня, 21:15

— То що ти думаєш? Я знаю, Бен надто молодий, щоб стати хрещеним батьком, але якби не він...

Я завантажую в посудомийку останню брудну тарілку і випростовуюся. Алекс спостерігає за мною з іншого кінця кухні. Вигляд у неї трохи сторожкий, хоча я не знаю чому: навряд чи вона чекає, що я скажу «ні».

— Авжеж, як на мене, це чудова ідея.

На холодильнику позаду мене стоїть фотографія Бена з Лілі. Його маленьке личко має водночас радісний і переляканий вигляд, бо раніше він жодного разу не тримав на руках немовля і явно боїться, що все робить неправильно. Саме Бен — наш одинадцятирічний племінник — викликав «швидку», коли в Алекс почалися передчасні пологи, а вдома більше нікого не було. Принаймні не було мене. Я взагалі не міг знати, що це відбувається. Тому що дванадцять годин провів у камері в Ньюбері за звинуваченням у зґвалтуванні і вбивстві. Я не збираюся заглиблюватися в усі ці подробиці знову — гадаю, ви й без того вже в курсі, а якщо ні, то прошу прощення, але останні кілька тижнів я щосили намагався припинити зациклюватися на цьому. Скажімо так: я повинен дякувати двом особам за те, що зараз я тут і завантажую посудомийку замість того, щоб виносити парашу з камери. Одна з них — моя дружина; другий — Кріс Гіслінгем. Гіс, чие визначення в англійському словнику йде одразу за словом «dependable» — «надійний». Гіс, який поки що не знає, що йому знадобиться віднести в чистку свій весільний костюм, тому що, коли за кілька тижнів

Лілі хреститимуть, він стоятиме поруч із Беном як її другий хрещений батько.

А зараз радіоняня починає потріскувати, і я чую тихе крехтання й сопіння доньки, яка прокидається. Вона напрочуд спокійна дитина — майже ніколи не плаче, навіть коли потрібно змінити підгузок. На її маленькому личку просто з'являється здивований вираз, наче світ має бути влаштований зовсім не так. Решту часу вона лежить у своєму ліжечку, усміхається мені і брикається крихітними ніжками, розбиваючи мені серце. У неї блакитні з бузковим відтінком очі її матері, м'який пушок темно-каштанового волосся, як в Алекс. І хоча я так само упереджений, як і будь-який татусь немовляти, коли люди кажуть нам, яка вона вродлива, я просто думаю: «*Чорт, ви маєте рацію, вона надзвичайно вродлива*». Вродлива, здорова, і, головне — *«ось вона тут!»* Незважаючи ні на що, хоча після смерті Джейка ми думали, що втрачено наш останній шанс мати дитину...

— Я підйду, — каже Алекс. — Напевно, вона просто голодна.

Що в перекладі з її материнської мови означає «від тебе в будь-якому разі мало користі». Вона ніжно торкається моєї руки, проходячи повз, і я вловлюю її запах. Шампунь, молоко і вершковий аромат її шкіри. В останні місяці вагітності Алекс була зацькованою, ніби замкненою в клітку свого жаху. Але того останнього дня, коли народилася Лілі, щось змінилося. Вона заново знайшла себе. Можливо, то були гормони, можливо, адреналін, хто знає... Дружина так і не змогла це пояснити. Але саме колишня Алекс додумалася, як сфабрикували докази проти мене, і, навіть коли її вже саджали в машину «швидкої допомоги», наполягла, щоб її повідомлення

дійшло до Гіса. Колишня Алекс, яку я завжди кохав, колишня Алекс, яка сміялася й була такою безпосередньою, уміла постояти за себе і перехитрити всіх, кого я знаю, включно зі мною самим. Я зрозумів це лише набагато, набагато пізніше, але дочка була не єдиним подарунком, який я отримав того дня. Я також повернув свою дружину.

* * *

Розшифровка дзвінка до екстреної служби 999
21.10.2018, 21:52:08

Оператор 1: Екстрена служба; з ким вас з'єднати?

Той, хто телефонує: З поліцією, будь ласка.

Оператор 1: З'єдную.

(Гудки)

Оператор 2: Говоріть, я слухаю.

Той, хто телефонує: Я у Вітемі (НЕРОЗБІРЛИВО, 00:09) Тут, можливо, щось сталося.

Оператор 2: Вибачте, погано чути... Ви можете повторити?

Той, хто телефонує: У великому будинку на Оклейн (НЕРОЗБІРЛИВО, 00:12) Я щось почув.

Оператор 2: Ви на Оклейн, у Вітемі?

Той, хто дзвонить: Не зовсім; річ у тім, що (НЕРОЗБІРЛИВО, 00:15) Безперечно було на це схоже.

Оператор 2: Вас погано чути, сер...

Той, хто телефонує: Мій телефон от-от розрядиться (НЕРОЗБІРЛИВО, 00:17)

Оператор 2: Ви хочете, щоб поліція приїхала на Оклейн, у Вітемі?

Той, хто телефонує: Так, так... (Гудок).

Оператор 2: Алло? Алло?

* * *

— Якщо вірити гуглу, це те саме місце.

Констебль Паттергіл натискає на ручне гальмо, і вони вдвох дивляться у вікно машини. Будинок, хоча й зі словом «маєток»¹ у назві, — то просто ферма, хай навіть і доволі велика: під'їзна доріжка з гравію, ворота з п'ятьма залізними решітками і старий, заляпаний брудом позашляховик, припаркований біля відкритого сараю. Будинок має тихий, самотній і трохи занедбаний вигляд, як це часто буває з будинками старої аристократії. От на що він точно не схожий, так це на місце, де трапляються погані речі.

— Що там сказали в диспетчерській?

Паттергіл робить гримасу.

— Небагато, сержанте. Зв'язок був поганий, і вони не розчули половину того, що він казав. Коли ж спробували передзвонити, їхній дзвінок переключився на голосову пошту.

— А хто тут живе, ми знаємо?

— Подружжя на прізвище Свонн. Пенсіонери. Але вони теж не беруть слухавку. Хоча мали б чекати на нас — поліційна частина залишила повідомлення.

Сержант Барнетсон важко зітхає і тягнеться на задне сидіння за кашкетом.

— Зрозуміло, — каже він, беручись за дверну ручку. — Ну що ж, перейдемо до справи.

Пихкаючи на холодному повітрі хмарками білої пари, вони йдуть під'їзною доріжкою, під їхніми ногами хрумтить гравій. Напарники буквально відчувають, як падає температура; до ранку цей позашляховик вже відкриється льодом.

¹ Manor — з англійської «маєток».

Біля парадних дверей кований каретний ліхтар і дверний дзвінок «під старовину», за який треба смикати, як за ланцюжок у туалеті. Барнетсон супиться. Напевно, зараз побачать гробані латунні бляхи.¹

Вони чують брязкіт дзвіночка десь у глибині будинку, але, незважаючи на світло в одному з вікон нагорі, у будинку немає ознак життя. Паттергіл тупотить ногами, щоб зігрітися. Барнетсон знову дзвонить. Чекає. І знову нічого. Він відходить на кілька кроків назад і дивиться вгору на другий поверх, потім жестом підкликає Паттергіла:

— Можеш глянути, що там позаду? Я почекаю тут.

Тут так тихо, що він чує кроки констебля, який іде вздовж стіни будинку. Приглушений стукіт. «Гей, є тут хто-небудь?» Мовчання. А потім раптово чується тупіт ніг. Паттергіл бігцем з'являється з-за рогу і різко зупиняється на розсипу гравію.

— Мені здається, там хтось є, сержанте... На підлозі... Надто темно, щоб щось розгледіти, але здається мені, що хтось там поранений...

Барнетсон підходить до дверей, але тільки-но збирається знову постукати, лунає брязкіт засувів, і двері відчиняються. Чоловікові на ганку добряче за шістдесят, а може, й сімдесят з гаком. Він трохи сутулий, з худим кістлявим обличчям. На ньому поношений кардиган; такий прослужить років тридцять, якщо носити його дбайливо, як, очевидно, він і робить. Він не схожий на людину, з якою може трапитися щось погане. Отож,

¹ Коло з латуні з малюнком всередині, який традиційно використовувався для прикрашання шкіряних ременів і поясів на конях, а зараз використовується як прикраса в деяких пабах, готелях і ресторанах у Великій Британії та Ірландії.

робить висновок Барнетсон, Паттергіл, напевно, помилився: жодна людина з тих, у кого на кухні лежить потеплілий, не може бути настільки зовні спокійною, як ця.

— Слухаю?

У нього дуже своєрідна вимова голосних.

— Ви містер Свонн, так?

Чоловік супиться.

— Слухаю?

— Сержант Барнетсон, констебль Паттергіл, поліція долини Темзи. Нам хтось зателефонував, вважаючи, що вам може знадобитися допомога.

На обличчі чоловіка щось миготить. Роздратування? Здивування? Він поспішає відвести погляд. Барнетсон помічає, що він не питає їх, що сказав той, хто зателефонував, або з чого він узяв, що тут щось не так.

— Думаю, — через силу вимовляє він, — вам краще зайти.

Він повертається до будинку, і двоє поліціантів переглядаються. Щось сталося, але явно нічого серйозного, і вже точно не труп. То що ж тоді? Крадіжка зі зломом? Якась дрібна побутова сварка?

Хол вимощений кам'яною плиткою. Підставка для гумових чобіт, вішалка з вошеними куртками і твідовими кепі, на стіні низка запліснявілих акварелей, які здебільшого висять косо. Десь нагорі чути злив унітазу. Барнетсон озирається на Паттергіла. Той знижує плечима і планує запропонувати колезі на зворотному шляху заїхати на чай у гараж на об'їзній дорозі, бо тут усередині не набагато тепліше, ніж зовні.

— Це тут, — каже Свонн, простягаючи руку вперед.

Вони завертають за ріг слідом за ним. Дві сходинки вниз, і вони заходять до кухні.